

Midler dertil som Opflag paa Jærnbane-stationerne, i Togtabellerne, som findes opslaaede der, og hvoraaf jeg holder et Eksempel i min Haand. Der ser man en hel lille Lærebog i Smørrets Behandling. Der findes paa de Pladser, som blive tilovers fra Tidangivelse og Stationsnavne, givet saadanne Anvisninger, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse stal oplæse enkelte Eksempler paa, idet jeg oversætter dem, da de i Tabellen ere gengivne paa Svensk og paa Finsk. Der staar saaledes: „Kun Smør af prima Kvalitet og „et stort Mærke“ betales godt paa Verdensmarkedet“. Endvidere hedder det: „Et fint Smør kan kun en dygtig og erfaren Mejereste eller Mejerist frembringe med gode Redskaber og af god og allerede i Mejeriet omsigtsfuld behandlet Mælk“. Det gaar i den Grad i Details, — at der senere staar: „Anvend kun god, ren Syre og fint, tørt og rent Smørsalt samt god Farve“. Den Slags Anvisninger findes der opførte paa Tabellerne paa Stationerne. Ja, jeg kan fortsætte. Der staar endvidere saaledes: „Affend Eksporthmørret hver Uge, og magasinere det ikke, thi det bør altid komme Modtageren i Hænde saa helst som mulig. Affend altid Eksporthmørret med Smørtoget“ — man har nemlig deroppe Smørtog, der gaa til Finlands Esbjerg, Hangø — „thi da kan man regne paa, at det paa Stationen og under Transporten behandles efter Smørrets særlige Fordringer, og da kommer det ogsaa frem til Hangø i passende Tid for at kunne afgaa derfra med Tourbaadene“. Jeg stal derhos anføre, at disse Plakater, man saaledes har i Finland, ere underkrevne af Landbrugsskyrelsen, og man er altsaa ikke der bange for fra allerhøjeste Steder at gaa i Spidsen for at belære Folk om, hvorledes de rettest bør behandle deres Smør. Dette med Hensyn til det Argument, at Erfaringerne fra 1887—90 skulle være tilstrækkelige til nu ikke at komme ind paa den Ordning, jeg har tilladt mig at anbefale. Hvad angaar det andet Argument, at den Ordning, der var med disse Fragtmænd, var tilfredsstillende, da kan jeg ikke give den højtærede Minister Ret deri. For det første er det dog et Omvøb, en forsøgt Ulejlighed, at Producenterne skulle sætte sig i Forbindelse med Fragtmænd, i Stedet for at de, hvis

det var, som jeg ønsker det, kunde føre direkte til Stationen med deres Smør og uden foregaaende Aftale saa det af Sted med Afkølingsvognene, som man forud vidste vilde gaa med de og de Tog. Men dertil kommer, at disse Fragtmænd have andre Hensyn at tage end dem, som Staten vil have at tage. Ved det samme Mejeristmøde var der en Taler, en af de belegerede fra Sydsjælland, som udtalte følgende, som det maaste ogsaa maa være mig tilladt at citere: „Det er meget rigtigt, som det før blev sagt, at vi skulde have isafkølede Vogne til vor Raadighed, men saa maa det samtidig kræves, at Staten ikke giver en enkelt Mand — en Jorpagter af Vognene — absolut Herredømme over dem.“ Saa galt tror jeg dog ikke, det er — den Bemærkning vil jeg indskude — at det er en enkelt Mand, der er absolut Herre over Statens Afkølingsvogne. (Indenrigsministeren [Hørring: Nej!]) Nej, som sagt, jeg har heller ikke troet det. Den samme Taler fortsætter derpaa saaledes: „Som Forholdene ere for Djæbblivet, maa vi Sydsjællændere, naar vi ville have Isvogn, affende vort Smør allerede om Fredagen, og besvare vi os over det, da Smørret først gaar fra Kjøbenhavn om Torsdagen, saa svarer Jorpagteren af Statens Vogne: „Det kan ikke være anderledes.“ Altsaa allerede om Fredagen maa man fra Sydsjælland, saa nær ved Kjøbenhavn, affende Smørret, for at saa det med Torsdagsfribet til England. Det er klart, at der gør sig for Fragtmændene Hensyn gældende, som ikke burde gøre sig gældende over for et saa vigtigt Spørgsmaal som vor Smøreksport, og dertil kommer, at disse Fragtmænd skulle leve. Men det, de leve af, den Ekstraafgift, som Producenterne maa give dem, kunde jo spares for Producenterne, eller ogsaa kunde Staten tage den i sin Lomme. I ethvert Tilfælde forekommer det mig, at Pengene være bedre anvendte paa den Maade end til Forsørgelse af disse Fragtmænd. Navnlige stal jeg nævne, at disse Fragtmænd, netop fordi de have deres eget Tarr for Dje — og man kan jo ikke forlange andet af en Privatmand — ikke indlade sig paa at modtage Bestillinger for mindre Banestrækninger, hvor de ikke i Djæbblivet kunne vente at saa en hel Vognladning. Jeg nævnte sidst Forholdene ved Frederikssundsbanen. Derne ligger et Par større Mejerier, der imidlertid ikke producere saa